

Cenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz bi bila rada v Vašem kotičku, zato si dovoljujem, da Vam pišem nekoliko vrstic.

Hodim v V. razred. Uči me gospodična učiteljica Tinčka Laznikova. Najljubša predmeta sta mi zemljepis in zgodovina. Jako rada prebiram »Zvonček«. Naročena sem šele prvo leto nanj. Prosim Vas, da uvrstite tudi moje pismo v svoj kotiček.

Vas pozdravlja

Zofija Mačkovškova,

učenka V. r. dekl. šole v Hrastniku.

Odgovor:

Ljuba Zofija!

Najprej in najbolj boš spoznala naš narod in našo domovino, ako se boš vztrajno in z zanimanjem učila zemljepisa in zgodovine. A ne čitaj samo knjig, ki jih potrebuješ v šoli pri pouku. Izposojaj si take knjige iz šolarske knjižnice in prosi gospodično učiteljico, da Ti tudi ona nasvetuje take primerne knjige.

*

Čislani gospod Doropoljski!

Že četrto leto sem naročnik vedno težko pričakovanega »Zvončka«. Do danes pa še nisem imel poguma, da bi Vam pisal. Vsa »Zvončkova« vsebina mi je jako všeč, a nadvse mi ugaja »Kocljeva osveta«.

Moja in očetova želja je, da bi šel v vojaško akademijo. Ali kaj, ko pa moram imeti za sprejem v to šolo 6.—8. gimn. razredov. Morda mi bo pa vse eno dano doseči ta cilj, če ne takoj, pa kasneje. Na vsak način bi pa rad postal hraber vojak, da bom nekoč v onih četah, ki se bodo krvavo maščevale nad Italijani in Nemci. Kaj pravite, ljubi gospod Doropoljski, ali je še dolgo do onih časov?

Ali smem upati, da me uvrstite med svoje koticarje?

Najiskrenejše Vas pozdravlja in Vam kliče krepki »Zdravo!«

Ivan Drobnič
v Metliki.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Koliko je še do onih časov? Tega z gotovostjo ne morem povedati. Trpljenje naših bratov in sester v zaslužjeni zemlji je neznosno. Ako pa vedo, da mislimo nanje in da smo pripravljeni za njih osvobodjenje žrtvovati vse, jim s tem trpljenje lajšamo, ker jim prižigamo prijazno luč upanja. Želim iskreno, da se izpolni Tvoje pričakovanje: bodi hraber vojak, domovini ponos in ščit!

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem in se pridružujem Vašim koticarjem. Letos dobivam že drugo leto »Zvonček«. Hodim v III. a razred deške meščanske šole v Mariboru. Z velikim veseljem čitam planinske pripovedke, s posebno naslado sem čital o Kekcu in Bedancu. Prosim, natisnite moje pisemce v svojem kotičku.

Presrečno Vas pozdravlja
Vaš vdani

Emil Logar.

Odgovor:

Ljubi Emil!

»Zvončkove« planinske pripovedke imajo dvoje dobrih strani: prvič nas seznanjajo s pestrimi dogodki, ki se zanimivo odigravajo pred nami, drugič pa nam opisujejo lepoto in mogočnost našega planinskega sveta. Ni torej nič čudnega, da skoro vsak koticar naglaša, kako so mu všeč te pripovedke.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem pisati. »Zvonček« si naročam šele prvo leto. Povest o Kekcu mi jako ugaja. Silno rad pa prebiram pisemca Vaših koticarjev, med katere se drznem tudi jaz uvrstiti. Hodim v VI. razred osnovne šole v Dolenjem Logatcu, v kateri sem se že mnogo lepega in koristnega naučil. Tu Vam pošiljam sliko igre »Krojaček junaček«, ki smo jo igrali lansko leto. Jaz sem igral vlogo razbojnika, kakor me vidite spodaj na levi. Pa ne mislite, da sem v resnici tak razbojnik, kakor me vidite na sliki.

Sedaj Vas pa še enkrat pozdravljam in prosim, da bi me sprejeli med svoje koticarje.

Vdani Vam
Matija Mihevc.

Odgovor:

Ljubi Matija!

Bržkone si Ti oni razbojnik s strašnimi mustačami pod nosom in z odprtim nožem v desnici. Hecajte, kar hudo Te je gledati! A ker praviš sam, da v resnici nisi tako silen človek, nimam kar nič strahu niti pred živim niti pred slikanim Matijo. Tvoja moč se naj izkaže tedaj, ko pride Tvoj god in bo treba razbijati led. Saj menda veš, da

sveti Matija
led razbija.
Če ga pa ni,
ga naredi.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Naročena sem na »Zvonček«, ki ga dobivam od gospoda šolskega upravitelja. Jako mi ugaja povest o naši Jelici, posebno pa še Vaš kotichek. Prosim, da priobčite moje pisemce v svojem koticčku. Ako dovolite, Vam pišem drugič še več.

S spoštovanjem!

Lidija Primožičeva,
učenka IV. b razreda, Žiri.

Odgovor:

Ljuba Lidija!

Žiri je letošnja povodenj hudo prizadela. Provročila je veliko škodo. Ali nam ne bi povedala kaj več o tej vremenski katastrofi? To ne bi utešilo samo naše radovednosti, temveč bi tudi poglobilo naše občustvovanje in dvignilo našo bratsko pomoč.

*

Cenjeni g. Doropoljski!

V vsakem »Zvončku« sem videla dokaj lepih pisemc, ki Vam jih pišejo »Zvončkarji« iz vse Slovenije. Tudi jaz bi bila rada med njimi. Zato Vas prosim, da objavite tudi moje pismo. Obiskujem V. razred osnovne šole v Šent Ilju v Slov. gor. »Zvonček« dobivam že dve leti. Najbolj mi pa ugaja povest o Kekcu. V našem razredu je mnogo »Zvončkarjev«. Vsi jako težko pričakujemo, kdaj bo g. učitelj prinesel prihodnjo številko. Vsi z veseljem sežemo po njem in ga s slastjo prečitamo. Imamo tudi jako pridnega g. učitelja, ki se piše Anton Seško in ki nam časih pripoveduje druge lepe povesti. Tudi drugi moji součenci bi Vam radi kaj pisali, pa se Vam ne upajo.

Pozdravlja Vas

vdana
Mimika Kapunova.

Odgovor:

Ljuba Mimika!

Kakšni junaki pa ste v Šent Ilju, da se ne upate pisati meni, skromnemu gospodarju skromnega koticčka? In posebno v Šent Ilju, kjer mora biti vsak junak od pete do temena! — Lepo se mi vidi, da hvališ svojega gospoda učitelja; sedaj bi bilo še potrebno, da gospod učitelj pohvali Tebe!

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mladi risar.

Priobčil Fr. Zagorc.

